
Stockon IV

Sweet Art Thou

En romantisk tragedi till Vampire: The Dark Ages™

Av Joachim Forsberg

Illustrationer:

Erik Zampoukos

Niklas Lindström

"Alas, for what deemest thou so dear thy blood
When through my veins it will flood?"

Preludium

To boldly go where no man (or woman) has gone before...

Det du håller i din hand är så vitt jag vet det första svenska konventsscenario till Vampire: The Dark Ages som någonsin skrivits, på både gott och ont. Eftersom Vampire i sig är ett kampanjinriktat spel med mer betoning på rollspel än något annat är det svårt att skriva ett scenario för bara några timmar som inte ter sig krystat.

Medeltiden ger helt andra förutsättningar än beprövade The Masquerade, och man får treva sig fram i mörkret, för att använda en trist men passande klyscha. (Det hjälper förhoppningsvis att ha spellett två separata grupper fanatiska Dark Ages-spelare sedan spelet kom). Hursomhelst så har jag försökt få det hela att gå ihop med rollpersoner och handling, och jag tror att jag lyckats riktigt bra. Tycker ni annat får ni gärna bitcha på mig på spelledarmötet, bara det är konstruktivt.

Storyn i sig är inte det viktiga i detta scenario, utan tonvikten ligger på spelet mellan spelarna, eller snarare deras rollpersoner och även SLP. Handlingen är bara tänkt som en "scen" för spelarna; för att ge dem lite riktlinjer och inspiration. Det gör inget om rollpersonerna inte hinner längre än till lady Rowenas fest så länge de spelat bra och haft kul.

Givetvis står det dig som SL fritt att måla upp vilken stämning du vill för rollpersonerna, men jag rekommenderar en tung, mörk och framförallt smutsig tillvaro, fläckad av sjukdom och svält. När det gäller medeltiden behöver man inte ens överdriva misären, smutsen och atavismen som härjade de stackars satar som levde under piskan, med den oförlåtande religionen som enda ledstjärna i livet. Med andra ord var livet ganska taskigt för de allra flesta.

Slutligen så är detta är inte ett glamouröst scenario. Det har egentligen inget lyckligt slut, även om det är en definitionsfråga. Det finns dock ett antal olika varianter på slutet, om du tycker att dina spelare förtjänar lite mer glädje eller sorg.

Scenariot är uppdelat i fyra segment; Den första delen innehåller lite information om slottet där rollpersonerna residerar, om trakten slottet ligger i, vilka viktiga SLP som finns där o s v. Sedan kommer delen där bakgrunden till scenariot förklaras, samt den utveckling scenariot är tänkt att följa. Den tredje delen innehåller själva äventyret och den fjärde innehåller spelledarens information om SLP och rollpersoner, samt en kopia av deras karaktärsblad.

1: Miljön

Sweet art Thou utspelar sig i England år 1197 i den fiktiva staden Avonshire, belägen cirka två dagars ritt inåt landet från hamnstaden Lincoln (idag ungefär där Hull ligger). Staden har vuxit till sig från en liten by sedan skeppsbyggerindustrin i Lincoln kom igång, till en stad med drygt tre tusen invånare. Stadens stora tillgång på bra timmer från skogarna som omger den samt dess läge vid floden Trent har lett till en otrolig ökning i befolkning, industri och välfärd under senaste åren. Detta har bland annat lett till att en fästning byggts i anslutning till staden för att skydda dessa tillgångar som Lincoln är beroende av. Staden har de senaste åren effektivt manövrerats bakom tronen av lady Therese Rowena, genom hennes ghoul baron Cedric, stadens officiella härskare. Ladyn lyder under lord Byron, den järnhårde Ventruie som styr Lincoln med omnejd. Som hans childe har hon fått privilegiet att bevisa sin duglighet genom att styra över vasallområdet Avonshire, något hon gjort med viss framgång. Fästningen tjänar inte bara som hem åt lady Rowena och den härskande adelsfamiljen, utan även som fristad åt kringströvande kaititer som är välkomna att stanna om de sköter sig. I gengäld hjälper de ladyn och ger henne assistans om hon så kräver. Lorden har motsatt sig detta, men då det hela ser ut att fungera har han inga klagomål. För tillfället bor på slottet förutom ladyn och rollpersonerna tre vampyrer: den säkerhetsansvarige kammarherren Arthur (Rowenas childe), den klanlöse vagabonden Anan och toreador-diktaren Miles av Merrywick. Tills alldeles nyligen bodde två andra vampyrer i staden, men de har båda mött döden för häxjägaren Mordechais händer. Dessa var Hugo Welsch, en utsocknes Ventruie som hade kontrollen över stadens smedsgille, samt toreadoren Alicia, en konstnär på genomresa som togs på bar gärning då hon drack från en av stadens prostituerade. Båda brändes på bål.

Staden

Som vilken annan medeltida stad som helst till utseendet. Den är belägen vid floden Trent och omgärdad av skog på alla sidor, även om slättlandet runt staden breder ut sig alltmer då efterfrågan på Avonshire's timmer ökar. Denna nyvunna mark används för boskapsskötsel och odling av grödor. Inuti staden är det trång och smutsigt innanför den omgärdande muren. Fästningen kastar sin mäktiga skugga över de låga husen och de leriga gatorna. Staden genomkorsas av Lincoln street, en förlängning av den landsväg som leder ända till hamnstaden. Den slutar inte förrän vid slottet Rowens vindbrygga. Vid torget ligger kyrkan där den normalt så timide fader Gaan håller gudstjänster några meter ifrån galburen och stupstocken där dömda brottslingar ruttnar respektive hånas. Numera sköter den mer fanatiska fader Mordechai de flesta gudstjänsterna, och predikar aktion mot de nattens varelser som har denna stad i sitt grepp. Se gärna till "Companion" för mer information om en medeltida stad.

Fästningen

Fortfarande ganska nybyggd, placerad på en låg kulle dominerar den landskapet i all sitt mäktiga övermod. Fästningen är baron Cedrics stolthet och högsäte, och man stoltserar med en vältränad och disciplinerad styrka elitsoldater (En del av dem Arthurs ghouls). Under borgen finns fler kamrar och dolda rum än vad som är brukligt på liknande byggnader, för att säkra tryggheten för de av släktet som bor här. Förutom soldaterna finns här även en handfull riddare i Cedrics tjänst, samt baronens fru och två barn, deras tjänare och tjänstefolk, samt de som passar upp på Kains släkte. De flesta på slottet är totalt omedvetna om vad som sker där efter mörkrets inbrott, och ingen ställer några frågor.

Jag har inte funnit det nödvändigt att rita upp kartor på fästningen eftersom det spelar ganska liten roll exakt hur rollpersonerna tar sig från rum till rum o s v. Sådant är också väldigt lätt att improvisera (Alla har väl sätt Ivanhoe och Robin Hood?).

2: Handlingen

På senare tid har relationerna mellan lord Byron och lady Theresa Rowena försämrats märkbart. Framförallt beror detta på den häxjagande prästen Mordechais framgångar i hennes demesne, men även en hennes uppenbara oförmåga att handskas med de ständigt ökande angreppen av brigander i trakten. Elaka tungor viskar om att lorden planerar att avsätta henne och de mäktigaste rivalerna har redan börjat käbbla om vem som får ta hennes plats när hon fallit. Riktigt så illa som de flesta föreställer sig situationen är den inte, även om lorden är mycket bekymrad över sin förut så lysande childe och vasall. Han har beslutat sig för att skicka sin högra hand, cappadocianen Samuel Ares, till hennes domäner för att hjälpa och hålla ett öga på henne. Detta trots att de flesta tycker att han daltar lite för mycket med lady. Hon välkomnar givetvis besöket eftersom den lärde nekrologen är en god vän och mentor, men är lite bitter över att det har gått så långt att lord Byron behöver skicka henne en barnvakt.

Nu förhåller det sig så att ladyns motgångar på sistone visserligen berott till viss del på lite slapphänthet från hennes sida, men mest på grund av yttre inblandning...

Fernand Ribeiro, en Lasombra i tjänst vid lord byrons hov, innehavare av den officiella positionen som undervasall har på senare tid börjat göra slag i sina planer på att skaffa sig utökat inflytande. Han har visat stort löfte, och lorden betraktar honom lite som en ojämn diamant som en dag kan slipas till perfektion. Men Fernands tålmod har trytit, och han har funnit sig tvungen att skaffa sig oortodoxa allierade för att genomföra något som varit hans mål sedan länge, att störta lady Therese Rowena. Han har slutit fördrag med en liten sekt diabolister som kallar sig själva för järneken och praktiserar traditionell satanisk magi. I utbyte mot fri lejd i hans domäner då han väl tar makten har de börjat korrodera lord Byrons förtroende för sitt childe genom att subtilt hjälpa brigander och rövare, peka ut var vissa vampyrer kan tänkas gömma sig för fanatiska präster och annan sådan verksamhet. Hittills har de förblivit oupptäckta, och lyckats slå split och förvirring i relationerna mellan lord och lady, och även bland Therasas eget folk. Det som hittills inträffat har dock varit små incidenter, diabolister som prövat motståndet och funnit det en smula vekt. Nästa dolkstöt är tänkt att bita mycket djupare...

Ladyn skall genom sin ghoull baron Cedric hålla en fest, och har bjudit in en hel del högt uppsatta adelsmän, trots att hennes härold Arthur starkt protesterar mot det. Inbjudan gick dock ut för länge sedan och Ladyn skulle hellre dö än ställa in festen och visa att hon tvivlar på sin förmåga att hålla ordning. Festen anordnas officiellt för att fira Saimhann (Halloween), en tidigare hednisk högtid som "adopterats" av kristendomen, men det riktiga skälet till festen är för att kunna knyta kontakter som kan visa sig outhärliga i framtiden. Inbjuden till festen är bland andra unga fröken Lucy, lord Byrons mest älskade ghoull. Lorden har planer på att omfamna henne när hon blir lite äldre, och håller mycket av henne. Järneken planerar att mörda den unga prodigén spektakulärt under festen, så att alla gäster blir vittnen till det hemska dådet. En av sektens medlemmar, Malkavianen Horace, är skicklig i skådespel och Obfuscate. Han kommer att utföra dådet förklädd till unge herr Caleb, Lady Rowenas egna childe, som redan ligger lite illa till på grund av sin kärleksaffär med en dödlig flicka. Sedan skall järneken dominera Caleb till att tro att han verkligen utförde dådet, varpå han kommer fly och antagligen försöka ta med sig sin älskade dödliga Penelope. Och skulle han till och med försöka omfamna henne, desto bättre! Ladyn kommer inte ha något annat val än att kalla en blods jakt, och sekten kommer att göra sitt bästa för att leda bort jägarna så att Therasas förnedring blir total. Det blir ett svårt slag för matriarken, och sekten och Fernand hoppas att Byron skall bli så upprörd av dådet och ladyns misslyckande att fånga in förövaren, en av hennes egna childer, att han avsätter henne. Fernand är då den enda möjliga kandidaten till hennes plats (tror han). I sämsta fall blir det ändå ett svårt slag för ladyns relation med sin sire fursten...

Scenariot tar sin början dagen före festen skall äga rum, så att spelarna hinner vänja sig vid rollpersonerna och softa lite innan allt börjar falla samman runt dem. Här blir Clarence, som älskat Penelope länge, varse deras förhållande och hans avsky och avund mot Caleb blommar upp.

Festen börjar dagen därpå och allt verkar flyta på som planerat, tills fröken Lucy brutalt mördas av (tror alla) Caleb, som flyr slottet och kommer undan sina förföljare. Horace från järneken har via ett förfalskat brev från Penelope till Caleb sett till att han väntar på henne vid eken nere vid floden. I ett liknande brev har han bitt henne möta Caleb där, fast aningen senare. När Caleb kommer dit möts han istället av Anan, en av järnekens spioner på slottet. Medan Horace dödar fröken Lucy dominerar Anan Caleb till att tro att han begått brottet i vredesmod över att Lucy förolämpade Penelope. Han ger även Caleb en present, en ros av glas, att ge Penelope. Den har legat i ett skrin sedan den tillverkades, och således har den inte kunnat fläckas av Anans diabolist-aura. Han känner till vad vissa av vampyrerna på slottet har för krafter inom disciplinen Auspex, och lämnar gärna efter sig lite falska ledtrådar. När Penelope sedan kommer förklarar Caleb, som tror att han dödat Lucy, att de måste fly tillsammans. Hon går givetvis med på det, men blir en smula äcklad av hans gåva (han ger henne den samtidigt som han erkänner att han dödat en kvinna för hennes "ära") och slänger bort den. De flyr till en tillflyktsort i skogen som Caleb känt till sedan de dagar då han fortfarande levde. Anan beger sig tillbaka till slottet och springer på Horace just som han håller på att fly. Horace "övermannar" Anan och kommer undan. Horace följer sedan dold efter de två flyktingarna till stugan som även han känner till (han har studerat Caleb länge) och börjar fläcka Caleb med vansinne, något han inte kan rå för då han är av Malkavs släkte. Under nattens lopp tar Caleb Penelopes dödliga liv och ingjuter sin egen livskraft i hennes kropp, medan den obfuscerade Horace leende ser på. Caleb har dock svåra samvetsqual över sitt mordiska dåd på slottet, och sporrad av sitt vansinne bestämmer han sig på andra dagen av deras flykt för att ta sitt eget och Penelopes liv så att de ska kunna leva i en bättre värld än denna. Trots att Penelope plågas svårt av smärtan förknippad med att bli vampyr, inser hon att denna vansinniga varelse inte är den man hon än gång älskade och flyr gråtande stugan. Caleb blir förvirrad över detta och står handfallen kvar i stugan, chockerad av att hans älskade inte velat dela ännu en död med honom. Horace inser att saker blivit lite konstiga, men vet inte riktigt vad han ska ta sig till. Han bestämmer sig efter en stund för att förfölja Penelope och döda henne. Sedan kan han gömma kroppen så att ladyns män tror att hon hunnit undan. Han tror inte att risken för att Caleb ger sig av någonstans är särskilt stor. Medan Horace jagar Penelope hittar rollpersonerna stugan och Caleb inser att de kommer att döda honom som en simpel mördare. Han vill istället ta sitt liv för att sona sitt brott (han har drivits från vettet av malkavianen) Rollpersonerna gör entré precis då han tar sitt liv och kan inget göra. Hur de än letar efter Penelope finner de henne inte, och får återvända till slottet delvis tomhända.

I sin flykt från stugan stapplar Penelope djupare in i de territorier i skogarna som till och med de gamla hedniska druiderna undvek. Driven av hunger och sorg fortsätter hon in i snårskogen. Denna obskyra plats är hemvist åt två älvor, Hames och Snöblomster, som länge undvikit kontakt med människor och Kains släkte. Men den ynkligt gråtande varelse som staplar in på deras domäner väcker ett uns av medlidande i deras åldrade sinnen, och de beslutar sig för att förbarma sig över vampyrflickan. Som tidsfördriv om inte annat.

Horace inser snart att en jakt in i snårskogen endast skulle leda till att han villar bort sig, så han återvänder till slottet i stor hast.

Ladyn blir mycket riktigt avsatt som vasall då lorden får höra om sin ghouls död för Calebs hand. Tack vare att Caleb återfanns och fick sitt straff slipper Lady Rowena möta den slutgiltiga döden för sin chilles synder, men lämnar området för evigt tillsammans med Anan som också tyckt det var dags att återuppta sin resa. Medan Byron väljer en ny vasall att ta hennes plats regerar cappadocianen Samuel istället. Men blott några dagar efter ladyns avsked blir rollpersonerna varse att det hela är en komplot (om de inte misstänkt det tidigare). Det sista vittne som uppdagas säger sig ha sett Caleb och Anan och senare Penelope tillsammans vid eken då fröken Lucy dödades. Anan har vid det laget lett Rowena till ett bakhåll anordnat av järneken och hon har gått sin slutgiltiga död till mötes. Trots rollpersonernas försiktighetsåtgärder möter dock även det nya vittnet döden för järnekens diabolister och rollpersonernas enda desperata hopp blir att finna Penelope, som kan vittna om att Caleb var med henne då Lucy dödades. De beger sig förhoppningsvis till snårskogen där hon försvann och söker henne mer desperat än tidigare. De finner älvorna som inte direkt uppskattar att rollpersonerna de inkräktar på deras domäner, men med lite smooth-talk från kainiternas sida kan de få träffa Penelope. Om de är lite smidiga kan de få henne att följa med för att straffa de som drev hennes älskare till vansinne och tog hans liv. Med hennes vittnesmål kan de lätt fria ladyn från skuld och kurirer sänds ut för att finna henne. Sedan är det bara Penelopes avrättning som kvarstår. Visserligen har hon varit av stor hjälp, men hon är ändå en "bastard" i lordens ögon. Härifrån kan det sluta på ett antal olika sätt, de troligaste tas upp i själva äventyret.

3: Scenariot

Dag 1

Den här dagen tar scenariot sin början. Det är kvällen innan den stora festen som det talats så mycket om i adelskretsar när och fjärran. Förväntansfull spänning ligger tung i luften och lämnar ingen oberörd. Horder av tjänare håller som bäst med att göra i ordning den stora salen och ge allt en extra lyster medan drängarna gör stall och borggård prydliga. Vakterna ser över sina sköldar och vapen och motar bort alla tiggare från omgivningen. Utomhus håller den råa engelska hösten på att kapitulera för vintern och trots att det är kallt så befläckar inga moln skyarna eller den romantiskt skimrande nymånen. Men lyckliga är blott de som inte inser vad slottets nattliga invånare kan förlora skulle något gå fel. Och det är med svärmod och litet ängsla som Kains barn lämnar sina kamrar och vrår djupt under slottet.

Tanken med att inleda scenariot kvällen innan festen är att spelarna ska få en chans att bekanta sig med sina rollpersoner, samt att kunna slöspela lite innan världen blir väldigt brun för karaktärerna. Hur många blood points rollpersonerna har när de vaknar står på deras rollformulär. Vad alla gör denna kväll är inte så noga, de kan lika gärna örla omkring och bejaka sina perversioner eller spela schack, men en del händelser är rekommenderade (de står nedan).

Hjärtesorg

Clarence råkar få syn på Penelope, den kvinna han länge åtrått, gå hand i hand med unge herr Caleb i slottsträdgården. (lämpligen från murkrönet eller via en glugg). Oförmögen att slita blicken från dem ser han hur de stannar vid ett träd och kysser varandra ömt innan de fortsätter sin vinterpromenad. Clarence borde bli milt förkrossad och kommer antagligen att fråga ut folk angående deras förhållande.

Ett hemligt möte

Någon av rollpersonerna (förslagsvis Maria eller Ivan) går förbi Anans kammare och ser att dörren är på glänt. Om man kikar in ser man Anan stå därinne och diskutera med sig själv (egentligen diskuterar han med Horace, men det ser ju inte rollpersonen). Han säger några meningar på ett språk rollpersonen inte känner igen (enokiska) och går sedan ut. Spelaren borde hinna undan med blotta förskräckelsen. Lagg märke till att Anan ger Horace lite förhållningsorder, och att malkavianen INTE svarar, utan bara nickar. Rollpersonen kan därför inte varsebli honom.

Omen

Mischa springer någon gång under kvällen på fröken Lucy flankerad av två tärnor i en korridor. Hon böjer sig ner och säger något i stil med "Men vad glåmig ni ser ut herr Mischa. Varför inte kosta på sig ett leende? I morgon är det fest!" När Mischa ser hennes ögon på nära håll skymtar en vision av en grinande skalle i hennes pupiller och en skugga tycks falla över dem båda. Sekunden senare är intrycket borta, och Lucy glider bort i korridoren, fullkomligen osandes glädje.

Dag 2

Jaktlaget har under dagen överträffat sig själva, och köket svämmar över av köksmästare och pigor som halstrar gris och hjort, plockar fåglar och förbereder såser. Några av slottets finaste viner och lagrade spritsorter har ställts fram och stora fat dignande med torkad frukt och bröd står utspridda längst långborden i stora hallen. De flesta gästerna har redan anlänt och roar sig kungligt på baron Cedrics bekostning. Munter musik med flöjt, trumma och fela står Merrywick's spelemän för, och ett flertal narrar försöker ständigt överträffa varandra i lustigheter. Utanför rasar vinterns första storm, men trygga bakom befästa murar oroar det festdeltagarna föga när åskviggas och blixtsken smeker tornspirorna och lyser upp det kala landskapet. Redan vid kvällningen då de mer nocturna deltagarna stiger upp har Cedric börjat förhandla med överlyckligt imponerade adelsmän om fortsatta framtida samarbeten och allianser. "Klockan är sju och allt är väl..."

Rollpersonerna kan börja närvara ungefär vid klockan sju, då solen gått ner. Alla gäster, totalt kanske ett och halvt hundrande har anlänt och middagen är precis avklarad. Den mer intensiva feststämningen har avmattats en smula och de flesta gästerna glider bara omkring och är sociala eller smider ränker i glada vänners lag. Lady Rowena använder sina discipliner för att underlätta lite för Cedric i hans förhandlingar och allt går utmärkt. De flesta känner till Sir Clarence, och unga adelsdamer flockas runt hans baner likt utsvultna gamar. Han får stå ut med en hel del pikar från adelsmän som inte är från trakten om att han borde hitta sig en liten fru snart. De herrarna råkar oftast ha en dotter som är giftasvuxen och ska presenteras. Allt medan Clarence försöker få klarhet i var Penelope befinner sig... Han har inte sett till henne på hela kvällen trots att hon är inbjuden.

När döden kommer till byn...

När timglasat närmar sig tio ser någon/några av rollpersonerna Caleb lite diskret (han har inte heller syns till förrän nu) glida fram till lady Lucy och säga något lågmält till henne, varpå de småpratande går upp på balkongen som går runt hela stora salen. Man lägger märke till att han ser lite arg ut. Strax därpå, såpass snart att en nyfiken rollperson inte har hunnit komma tillräckligt nära för att höra något som sägs vrålar Caleb (Horace) något i stil med

-Det är en lögn. Du talar inte så om henne!

Allas blickar vänds mot balkongen just som Caleb bryter nacken av fröken Lucy med sina bara händer och slungar ut henne i stora salen. För alla besökare är det kanske inte uppenbart, men vampyrer ser direkt på de blottade tänderna och glödande ögonen att han är frenzy (han spelar dock bara). Fröken Lucys vackra kropp gör en snygg båge genom luften och slår köttigt i det hårda stengolvet mitt ibland gästerna. Hennes livsblod stänker ner de förskräckta åskådarna och alla står som förstenade. Utanför slår men kraftig blix med ett öronbedövande dån ned någonstans i staden. Skenet lyser upp Caleb bakifrån och etsar in vansinnesbilden i gästernas minnen. Någon skriker i fasa och andra följer hennes exempel. Här kan det vara värt att börja dela in tiden i rundor och kanske låta folk agera. Det som är vitalt för den här sekvensen är att Caleb/Horace undkommer. Det gör han lättast genom en dörr som leder ut från balkongen till en korridor som leder till ett av tornen. Han får gärna jagas och nästan bli fast, då det skänker lite spänning. (Det borde nästan bara vara Wallace som kan hinna i fatt honom). Horace kommer dock snabbt ut på gården, där han springer på Anan som återvänder från staden. Horace sliter till sig ett spjut från en vakt och slår honom till marken (detta är planerat!). Den förklädda malkavianen flyr borgen in i stadens väntande mörker. Där använder ha Obfuscate för att undfly sina förföljare. Eventuella jägare tappar helt enkelt bort honom.

Kaos

Efter att Horace flytt med ett gäng vakter och x antal rollpersoner efter sig är det enda ljuden i salen knastrandet från eldhärden och gråten från kvinnorna. Genom en av gluggarna kan man se brandrök stiga upp från byn från de pyrande resterna av ett lagerhus. Lady Rowena stirrar modfallet på den orörliga fröken med knutna nävar. Fröken Lucys tärnor skyndar till sin döda mästarinns sida och försöker förtvivlat få liv i henne, men utan framgång. De närvarande gästerna flyttar sig bort från den avlidne mot väggarna i salen och ingen vågar säga någonting. Lady kastar en kort menande blick på Cedric och lämnar rummet. Cedric harklar sig och ber de församlade så mycket om ursäkt för att festen fått ett så abrupt slut. Han försäkrar alla om att gärningsmannen skall ställas inför rätta för detta nidingsdåd, och han tackar alla för deras deltagande. En vakt försöker lägga en bordsduk över fröken Lucy, men en av tärnorna knuffar hysteriskt bort honom och faller ihop i vild gråt på kroppen, medan hennes kamrat försöker trösta henne, också hon gråtande. De gäster som bor i staden lämnar slottet och beger sig raskt av hemåt genom regnet, medan de som har längre resväg tar sig till sina gästrum för att resa tidigt i morgon bitti. Efter en liten stund finns endast tärnorna, några vakter och den yrvakne slottsprästen broder Peter, som försöker läsa en sista välsignelse över den döda kvinnan, kvar i rummet.

Det finns en hel del saker som rollpersonerna kan ta sig till nu: titta till lady Rowena, ta sig hem till Penelope för att se om Caleb är där, kolla Calebs rum, osv. De troligaste varianterna står nedan, men om rollpersonerna får andra idéer får du improvisera lite. Den allmänna stämningen är väldigt nedslagen eftersom de flesta (som är invigda) misstänker att detta mycket väl kan vara slutet för den goda lady.

Calebs kammare

Likt de andra Cainiterna på slottet bor Caleb i dess källarvåningar. Han har ett rum lite diskret undangömt nere vid fängelsehålorna, som inte används för tillfället. Dörren är låst, men rollpersonerna kan relativt lätt övertyga Arthur om att låta dem använda hans kopia (Arthur är ju ansvarig för säkerheten på slottet, och har därför en extra uppsättning av alla slottsnycklar). Hans kammare består av två rum; i det ena står en skrivpulpet med bläck, fjäderpenna och ett halvt nedbrunnet stearinljus. En torkad ros står i en vas och papper ligger utspridda på bordet. Förutom dessa finns en enkel stol och en tvättskål och en tillbringare vatten på ett litet bord. I det andra rummet finns en bänk, en stor koffert som fungerar som bord; det ligger en duk över locket (I kofferten finns Calebs kista), samt en garderob. På väggen hänger ett krucifix. Om Anan är med rollpersonerna stannar han i första rummet.

I garderoben finns bara ett par uppsättningar kläder och ett enkelt svärd i sin skida. Pergamenten på pulpeten är påbörjade dikter och kärleksbrev, några adresserade till Penelope, andra namnlösa. Dessa är alster som Caleb inte varit helt nöjd eller färdig med. I en av lådorna ligger en bunt brev adresserade till Caleb. De är också kärleksbrev, skrivna av Penelope till sin "älskare och gud" som hon uttrycker det. Det tar ungefär en timme för en person att ögna igenom breven, eftersom många är skrivna på vers och stilen är en smula svårläst. Om någon gör detta framkommer det snabbt att Penelope först i början inte vet att Caleb är en av Kains släkte (*Varför måste vi mötas*

*i mörkret som tjuvar, min älskade prins?) Sedan ändras tonen i breven och man märker att hon fått veta sanningen om hans ursprung, och verkar slitats mellan sin kristna uppfostran och kärleken till Caleb (*Är jag blott en mörkrets slyna? Jag borde svära kyskhet och flytta lång bort, dit din kärlek inte kan nå mig. Men jag fruktar att det inte finns någon sådan plats. Varken i livet eller döden...*). Men i de senaste breven verkar hon ha accepterat sin synd, och omfamnar sin vampyriske älskare med öppna armar. (*Det berör mig icke om jag kastats ned i helvetets brinnande mörker för en evighet av smärta, inget lidande kan överskugga min kärlek till dig, min dystre konung. Du är klippan jag klamrar mig fast vid i svärmodets bistra storm. Men tyvärr; tidens bränningar kommer att nöta ned min vackra skepnad och kommer du då att finna mig lika åtråvärd? Vår kärlek, vår lust skulle kunna vara för evigt. Jag vill ända mitt liv för dig, så att vi kan leva för evigt i dödens famntag. Hur jag längtar efter din djupa kyss och kalla omfamning...*)*

Uppfattningen man får i breven är med andra ord att Penelope har accepterat att hennes älskade Caleb är en nattens varelse, och de sista breven handlar mest om hennes önskan att följa honom i döden, så att deras kärlek kan få nytt liv. Detta om något borde få rollpersonerna att snabbt bege sig till Penelopes hem. I det senaste brevet ber hon honom möta honom på festdagen "där vi brukar mötas".

Penelopes hem

Penelopes far Milton Taylor är en framgångsrik handelsman inom tyghandeln, och han är högt uppsatt i handelsmännens gille. Han har inte så mycket till över för fester och sammankomster sen hans fru Alice dog i tyfus, men hans dotter gillar sådana tillställningar desto mer. Därför har det fallit sig naturligt att hon för huset Taylors talan i offentliga sammanhang, trots att hon är kvinna. Hon är god vän med de flesta adelsdamerna på slottet, och populär i allmänhet hos adeln i trakten.

De bor i ett påkostat stenhus i en del av staden där välbärgade handelsmän och hantverkare residerar, och följaktligen är det inte riktigt lika trångt och smutsigt där som i resten av staden. En tjänare möter rollpersonerna vid dörren och meddelar att husbond redan gått och lagt sig, men om det är viktigt låter han rollpersonerna vänta i vardagsrummet/matplatsen och går för att väcka herr Taylor. Antingen låter rollpersonerna tjänaren väcka Milton, eller så dominerar de honom och kollar rummet själva, om de talar med Milton får de raskt veta att han tror att Penelope är på festen och skall sova över på slottet. Om rollpersonerna berättar vad som hänt eller kanske använder lite disciplines låter han dem undersöka hennes rum, som inte är låst.

Rummet upptas till större delen av en ganska bred säng. Annars finns det en garderob, en byrå med en spegel, en stol och ett nattduksbord. I lådorna i byrån finner man kammar, smycken och papper, bläck och pennor. En av lådorna är låst. Man kan dock relativt lätt bryta upp den, annars ligger nyckeln ovanpå garderoben. I lådan finner man mycket riktigt brev från Caleb adresserade till Penelope. I början är de vanliga kärleksbrev, fulla av undanflykter för varför de måste mötas då solen gått ned. Sedan blir de mer sorgsna, och han skriver att han förstår om hon inte vill veta av honom. (*Jag vill inte befläcka din vackra själ med mitt orena blod. Denna saga är redan dyster min älskade skatt. Det är bättre om vår romans slutar som en historia om obesvarad kärlek, än med den långt sorgligare förlusten av ditt rena hjärta. Två dina händer från mig, och var stark...*) Men efter detta enda brev blir tonen mer hoppfull då han gläds åt att hon älskar honom trots hans förbannelse. I de sista breven förklarar han lite om Kains släkte i största allmänhet, (det i sig ett brott mot traditionerna) samt om reglerna han måste följa (*Jag har bönfallit min sire och härskarinna den goda Lady Rowena att få omfamna dig och göra vår kärlek komplett. Tyvärr anser hon icke att man skall omfamna någon man älskar och har därför nekat mina enträgnaste böner. Men ge inte upp min käraste, ty tills dagen kommer skall min gåva skall bevara din ungdom. Tids nog skall vi dela döden tillsammans...*). Av detta kan man få ut att Caleb ville omfamna Penelope, men inte fick tillstånd från lady Rowena. (Något Ivan redan vet). Annars finner man inga ledtrådar till var de kan befinna sig. De flesta breven avslutas dock med att Caleb ber henne möta honom någonstans, och allra oftast möts de vid den stora eken nere vid floden då det mörknat (Utanför Penelopes fönster finns en väl använd murgröna). I det senaste brevet står det att de skall mötas där de brukar på festdagen.

Lady Rowena

Efter att Cedric ombetts avsluta festen går lady Rowena in i sin kammare och funderar en stund. Om någon försöker följa efter henne ber hon att få bli lämnad i fred ett tag, men att rollpersonen skall hålla sig i närheten. Väl inne i kammaren kontemplerar hon sin situation, och kommer fram till att det första steget måste bli att finna Caleb. När Samuel kommer måste Caleb antingen finnas i förvar på slottet eller vara död. Det är den enda chans hon har att kanske mildra lord Byrons vrede. Efter att ha varit på sin kammare i kanske en halvtimme ser hon till att samla alla på slottet som tillhör släktet (rollpersonerna, Anan, Arthur och Miles). Bud går ut om att alla ska samlas i rådssalen

Rådet

När alla samlats runt det stora ekbordet i rådssalen ber Lady'n att få höra alla åsikter om vad som hänt, samt hur de uppfattar situationen. De diskuterar möjliga åtgärder, men kommer snart fram till att det bara finns en möjlig utväg. Hon ger order om att Caleb måste finnas och straffas snarast och utlyser Lextalionis; blodsjakten. Efter sällskapet gett sig av drar hon Wallace åt sidan så att Clarence inte märker något. Hon fruktar att Caleb i det uppenbara vansinne han drabbats av har omfamnat Penelope. Om detta är fallet måste hon också möta den slutgiltiga döden. Lady'n lutar på att Wallace ordnar det snyggt.

Tills döden...

Någon gång under natten kan någon/några av rollpersonerna uppfatta höra kvinnogråt från murkrönet. På muren står Melissa, en av fröken Lucys tjänarinnor. Hon är klädd endast i sin nattsärk, dess slöjor böljandes kring hennes spåda kropp i den kyliga nattbrisen. Tårarna strömmar genom händerna hon håller för ansiktet och sprids för vinden. En vakt småspringer oroligt fram mot henne.

"Fröken, ni borde inte vara här ute..." Då låter hon sig graciöst falla nedåt, mot den stenlagda borggården och sin kalla död. Vakten stirrar oförstående en stund och ropar sedan oroligt på sin korpral. Om du som SL känner dig godhjärtad kanske någon av rollpersonerna kan rädda den stackars flickan, annars följer hon sin mästarinna i döden.

Dag 3

Under dagen anländer cappadocianen mästare Samuel från lord Byrons hov och hans kista bärs diskret ned i ett av gästrummen i källaren. Baron Cedrics fotsoldater och knektar kämpar oförtrutet med att söka efter Caleb och Penelope, men utan framgång. I kyrkan ber församlingen ledda av fader Mordechai för den arma fröken Lucys själ och för stackars Penelope som man fruktar redan är förlorad. När solen till sist går ner barrikaderar stadens invånare sina dörrar och skyddar sina fönster med uråldriga vidskepliga ritualer och örter. Om nattens demoner kan tränga in i själva slottet och ta en ung flickas liv, var är man då säker?

Samuel gör entré

Så fort rollpersonerna börjat komma igång lite får de bud från lady'n om att mötas snarast möjligt i stora salen. Väl där ser de en torr liten skallig man diskutera upprört med lady Rowena. De tystnar då rollpersonerna kommer in i salen. Lady Rowena presenterar dem för Samuel, och ber dem slå sig ned. Anan kommer strax efter rollpersonerna. Samuel tar till orda:

"Bud har gått ut till lord Byron att hans älskade Lucy är död, och jag vill inte inge er falska förhoppningar. Hans vrede kommer att vara fruktansvärd att beskåda, och den kommer att gå ut över er, min Lady. Det enda som skulle kunna mildra hans vrede är avlivandet av det djur som tidigare var ert barn. Det skulle visa att ni åtminstone respekterar lord Byrons egendom och undersåtar tillräckligt för att hämnas dem. Misslyckas ni med detta, kära Theresa, har jag inget annat val än att rekommendera för lorden att ni avsätts, och att en mer lämpad vasall tar eder plats. Men jag är ej er fiende Lady Rowena. Jag skulle finna det sorgligt om ni skulle falla från eder position. Ni har tidigare varit högst lojal mot lorden och en trevlig konversationspartner. Jag vill därför göra allt jag kan för att hjälpa eder ur denna knipa. Om ni behöver hjälp vet ni var jag finns."

Med dessa ord reser han sig stelt upp och haltar iväg på sin käpp med en diskret nick åt rollpersonerna. Lady'n vänder sig mot rollpersonerna och frågar vad de funnit under gårdagkvällens efterforskningar. Här kanske spelarna kan få lite hjälp på traven om de visar sig vara riktigt laniga. Lite diskreta ledtrådar om att de kanske borde undersöka Calebs rum och så vidare...

Under den stora eken...

En logisk plats desperata rollpersoner kanske undersöker är området runt den stora ek där Penelope och Caleb brukade träffas, för att se om några spår finns att tillgå. Trädet sprider ut sin på sommaren så mäktiga krona över en låg kulle, flankerad av den flod som senare rinner genom staden på sin färd mot havet. Den är på varma dagar ett populärt tillhåll för älskande par och sällskap på utflykt i gröngräset. Så här års tycks den snarare vilja fly sin tragiskt kalla tillvaro; de nakna grenarna sträckta mot skyn likt ett sorgesamt barn längtande efter sin mors varma omfamning. Barken är täckt av inristade kärleksförklaringar, de flesta gjorda av älskande sedan länge döda. En tunn film av nattfrost täcker världen i en glittrande sken och det gulbleka gräset knastrar sprött när man närmar sig. Ibland känns sommaren mer avlägsen än annars...

Det enda av värde för rollpersonernas utredning som kan finnas här är något så ovanligt som en ros av glas. Den är tillverkad av mästare Bryandt, en av landets bättre glasblåsare som är bosatt i staden. Detta kan Miles säga om rollpersonerna visar rosen för honom. Glasblåsaren är givetvis dominerad till att tro att rosen beställdes och köptes av Caleb. Om Anan är med får han gärna finna den. (Eftersom han hoppades på att den skulle lämnas här eller i stugan, om de någonsin hittas) Också den glittrar vackert när fackelskenet reflekteras på dess ishölje. Om

Mischa vill försöka sig på en Spirit's Touch bör du som SL (om du nu använder tärningar) fejka slaget eftersom informationen man erhåller kan vara ganska viktigt för rollpersonerna. Läs upp, ge spelaren följande handout eller beskriv det med egna ord.

Virvlande minnen, eldflugor, möglande tankar. Vansinnesdimma. Han står under eken. Kölden äter sig igenom den tunna manteln. Men han fryser inte. Han minns inte längre känslan, den eller mycket annat heller. Skepnaden som rör sig bortåt, så pinsamt bekant. Men vem är det? Varför står han här ute? Väntar han någon?. Plötsligt slår det honom. Fröken Lucy! Hon var tvungen att dö. Men varför? Han hade tyckt om den unga kvinnan. Han gillade hennes skratt. Hennes leende. Men hennes brott var fruktansvärt... Hon hade talat illa om någon... Hans älskade. Hans vackra, oskyldiga älskade Penelope. Hennes namn får inte besmutsas av den lögnaktiga skökan Lucy. Nu kommer vreden tillbaka. Med styrka. Han gläds åt minnet. Åt deras miner då han dödar den lögnaktiga slampen. Åt hennes ynkliga kamp för sitt smutsiga liv. Någon kommer längs stigen. En vacker skepnad, hennes hår som flammor. Hennes leende, hungriga läppar. Han minns blomman och skyndar fram till henne. Kysser henne djupt och ger henne rosen. Hon ler och säger vackra ord till honom. Han tystar henne och förklarar stolt vad han gjort, säger att de måste fly tillsammans. Att han vet ett ställe i skogen där ingen letar. Hon gråter. Säger att han inte förstår vad han gjort. Han förklarar ivrigt att det var för hennes skull, att allt var för hennes skull. Förstår hon inte? Nu kan de leva tillsammans i evighet. Han ser henne djupt i ögonen och säger att han älskar henne, att hon måste lita på honom. Hon böjer sitt huvud och gråter. Han kysser henne. Hon släpper rosen. Den är inte viktig. Vad som är viktigt... allt bleknar... är vår kärlek...

Detta borde ge rollpersonerna lite djupare insikt i vad som har hänt, och bekräfta farhågorna om att Caleb ”rövats bort” Penelope, eventuellt med avsikten att omfamna henne. Här har rollpersonerna inget mer att finna.

Efterforskningar

Hur hårt rollpersonerna än letar finner de inte Caleb och Penelope denna kväll heller. Dock borde de vid det här laget ha ganska klart för sig vad det hela handlar om (to the untrained eye...); att Caleb strax innan han skall möta Penelope talar med fröken Lucy som förolämpar hans älskade grovt, något som får honom att tappa kontrollen och döda henne. Han flyr slottet, tar sig till eken och Penelope och rymmer med henne till någonstans i skogen där han tror sig vara säker med ambitionen att omfamna henne. Skogarna runtomkring är ganska omfattande, och det kan finnas en hel del stugor och tillhåll som är okända för alla på slottet. Mischa borde vid det här laget använt sina animala förmågor till att kommunicera med områdets lägre invånare, men det har än så länge inte gett resultat.

Dag 4

Ganska tidigt under kvällen får rollpersonerna nys om stugan där Caleb gömmer sig. Hur det går till beror lite på rollpersonernas efterforskningar; antingen kan Mischa få reda på läget via någon slags skogsvarelse, annars kan en av slottets spårare funnit en misstänkt stuga ute i skogen som var obobodd för en vecka sedan... En tredje variant är att en av slottets tjänarinnor som Caleb en gång varit involverad med minns att Caleb drömmande brukade tala om sin tillflyktsort i skogen ”där Långklippan kastar så vackra månskuggor”. Det är bara att ge sig ut och skogsmulla lite.

En stuga i skogen

Caleb byggde sin hemliga tillflyktsort tillsammans med sin far då de fortfarande levde. Han brukar komma upp hit ibland för att rensa sina tankar och hedra sin faders minne. Det är en liten jägarstuga med en jordkällare som är tillgänglig (och dold) inifrån huset. De två fönstrena är täckta av säckväv och förbommade vilket ger hela stugan ett ganska förfallet intryck. Bygget ligger beläget strax nedanför sluttningen på en lokal liten knalle som brukar kallas för Långklippan. Den bryter upp ur skogen på ett av dess mest otillgängliga ställen, och det är förknippat med stor möda att ta sig fram till stugan om man inte känner till de dolda stigarna. Lokalbefolkningen undviker det här stället och många sagor om troll florerar om snärskogarna i skuggan av Långklippan. När rollpersonerna närmar sig Calebs sista hopp tycker de sig se ett flackande sken inifrån stugan genom de stundtals glest igenbommade fönstrena. Lyckas man smyga sig fram till väggen (inte särskilt svårt, Caleb bryr sig inte om så mycket just nu) hör man också ett tyst mumlande blandat med snyftningar inifrån. Hur rollpersonerna tar sig in är helt upp till dem, men det absolut enklaste är att öppna dörren och stiga in. Att riva en vägg eller åla sig in via rökgången är inte att rekommendera...

Det första som slår den/de personer som fått det tvivelaktiga nöjet att skipa drakonisk rättvisa och således kommer in i stugan först är en överväldigande doft av något man inte riktigt kan identifiera. Rummet är upplyst endast av ett litet vaxljus som en knäböjande Caleb håller i sina darrande händer. Tårar strömmar från hans döda

ögon som stirrar fixt på ljuset, även efter rollpersonerna kommer in. I dunklet kan man urskilja dammiga jakttroféer och rostiga vapen. Mer eller mindre oavbrutet håller Caleb följande dialog:

*"Elden som rensar, förtär. Bränner bort smuts och ondska och fräter synden från en smutsig själ. Bränner bort ensamheten... (Rollpersonerna lägger märke till att Caleb ser... svettig ut)
Sådan idioti att tro att hon skulle följa mig villigt in i döden en andra gång. Smärtan blev för stor för hennes arma lilla hjärta. Nu måste jag vandra den ensamma vägen till glömska utan din ledstjärna, vackra Penelope. (Stanken gör sig återigen påmind. Det formligen glänsar om Caleb). Må du finna frid i soluppgången min vän. Självt hör jag jakthundarnas skall dra allt närmre (Kastar en hastig blick på rollpersonerna). Det tvingar mig till en mindre värdig... (det luktar lampolja!) ...död."*

Då han avslutat sin monolog, eller om rollpersonerna börjar visa aggressiva tendenser innan han är klar, för han ljuset till sitt bröst, och då han är helt indränkt i lampolja och är vampyr så övertänder han direkt och skriker i smärta då flammorna förtär hans kalla kött. Han försöker stappla till stående men faller omkull i konvulsioner på golvet. Snart slutar han röra på sig. Kvar finns bara en pyrande sorglig hög aska kvar där den noble ventruen Caleb dog för sin egen hand. Men var är Penelope? En ingående genomsökning av stugan leder till att man finner en kista i källaren. Även om man letar intensivt i skogarna runtomkring finner man inte Penelope någonstans. Man hinner dock inte leta särskilt länge eftersom solen går upp relativt snart. Man kan sova i stugan eller skynda sig tillbaka till slottet. I det senare fallet kan spelledaren lägga in en hel del roliga episoder där rollpersonerna går vilse, fastnar i snårskog och så vidare. Låt dem tro att de kommer att bli kvar utomhus till gryningen. Antingen får de skynda sig tillbaka till stugan, eller så kan de precis hinna in i slottet innan solens första strålar bryter horisonten.

Dag 5 och framåt

Baserat på det rollpersonerna vet om snårskogen är det troligast att de antar att Penelope dött eller kommer att göra det inom en snar framtid. De kan försöka ta sig in i skogen, men går nästan vilse, fastnar, blir anfallna av vilda djur och så vidare ifall de försöker. De borde snart överge idén. Är Anan med propsar han på att inte ge sig in där och hänvisar till alla sagor om troll, älvor och lupines. Han vill ju inte att rollpersonerna skall finna Penelope. Till slut blir de ändå tvungna att återvända till borgen.

Lady Rowena nickar bara när de framför nyheterna om Calebs död. Hon tackar rollpersonerna för deras hjälp, men säger att det tyvärr är för lite, för sent. Hon har förlorat sin titel som vasallprins och förbereder sig för att lämna England för alltid, då hennes ära aldrig kommer att kunna upprättas. Anan erbjuder sig att göra henne följe, eftersom han redan dröjt alldeles för länge i slottet, och hon accepterar hans förslag. Tills dess att lord Byron utnämner en ny vasallprins kommer Samuel Ares att styra länet. Lady ber rollpersonerna vara honom lojala, och hjälpa honom lika väl som de hjälpt henne. Hur rollpersonerna än reagerar på detta kommer hon att ge sig av dagen efter med Anan. Innan hon reser tar hon personliga farväl av samtliga rollpersoner. Något åt det här hållet:

Wallace: Trots att Clarence är av mitt eget blod har du varit den jag mest litat på i detta elände, min vän. Trots eller på grund av att din medkänsla för de dödliga ofta är bortom mig, är det endast du, av alla våra riddare, som jag skulle kalla ädel. Jag har bara en sista tjänst att be av dig Wallace... Se till att Clarence inte tar sig vatten över huvudet. (omfamning)

Maria: Jag kommer att sakna dina råd och din kunskap. Men lyd ett av mina råd... Du är alldeles för intelligent för att ruttna bort här i Avonshire. Res till Paris, Konstantinopel eller Rom, där du kan utnyttja dina talanger bättre. (stryker bort en lock från ansiktet). Adjö...

Mischa: Vi har väl inte lärt känna varandra så bra som vi borde. Jag vill i alla fall tacka dig för hjälpen med Caleb. Andra människor och kainiter kommer likt mig att underskatta dig för ditt utseende. Använd det min vän (rufsar om håret).

Ivan: Säga vad man vill om Malkavs släkte min vän, men det har varit ett nöje och ett privilegium att ha er som gäst. Jag vet inte om galenskap ger visdom, eller om det är tvärtom, men jag misstänker att ni har svaret på den frågan. Jag har lärt mig mer än jag trodde av er herr Oratius, och det tackar jag för. Adjö...

Clarence: Clarence, Clarence. Vad ska jag ta mig till med dig? (smeker hans kind) Du är det enda av mina childer som har potential. Gör mig stolt och visa lord Byron att jag inte misslyckades med dig. Minns din sire

inte som denna misslyckade skepnad, utan som jag var när jag tog dig till min sida. Stark, mäktig och vis. Gör mig stolt mitt barn...

Ett oväntat besök...

Tre dagar har förflutit sedan lady'n lämnade sitt slott och begav sig av med Anan. Han dödar henne och hennes två ghouls enligt överenskommelsen med Fernand, och sluter sedan upp med resten av sin sekt. Fernand blir mer och mer orolig eftersom Byron dröjer med att utse en efterföljare till lady'n och järnringen har börjat ställa frågor till lasombran.

På kvällen får Clarence ett brev av en budbärare. Brevet är kortfattat och rör Penelope:

"Till Clarence Claiborne

Möt mig snarast vid eken nere vid ån. Det gäller Penelope.

En vän"

Personen som skickat brevet är Julia Somerset, en av Penelopes närmaste vänner. Hon arbetar på ett av familjen Taylors väverier, och har varit Penelopes bästa kamrat sedan de var små. Hon vill veta vad som hänt sin väninna, och vad som egentligen pågår på slottet.

Trots att Penelope hållit sin romans med Caleb hemlig har Julia vid ett tillfälle lyckats läsa ett av Calebs brev som Penelope glömt lägga undan. Det sporrade hennes nyfikenhet, och snart hade hon läst all Calebs korrespondens. Hon visste inte riktigt vad hon skulle tro, så en stormig kväll beslöt hon sig för att spionera på Penelope och hennes mystiske älskare. Hon klädde sig varmt och gömde sig i närheten. Då blev hon vittne till en mycket underlig konversation mellan Caleb och en skallig man med skägg. Den skäggige mannen tycktes förklara något för Caleb och gav honom sedan en glasblomma från ett skrin han hade med sig innan han gav sig av. Caleb stod kvar som i trans. Sedan kom Penelope och Caleb vaknade till liv och gav henne blomman och var mycket upphetsad. Sedan tappade hon gåvan och de kysstes. Då tycktes himlen explodera och en kraftig blixt slog ned någonstans i staden. Julia vågade inte stanna, utan sprang hemåt medan Caleb och Penelope tog en annan väg. Dagen efter fick hon höra vad som hänt vid slottet och att soldater var ute och letade efter Penelope och Caleb. Men igår fick hon höra av en av tjänarna på slottet hon känner att Lucy dödadades av Caleb då blixten slog ned i staden. Men då var ju Caleb vid eken med Penelope!

Detta kan den skrämde kvinnan berätta för Clarence om han lovar att hjälpa Penelope ur den eventuella knipa hon kan befinna sig i.

Vad som händer sedan är det svårt att spekulera i. Antagligen delar Clarence med sig av detta till sina vänner och ser till att Julia är säker. Man skickar säkerligen ut kurirer och väpnat manskap efter lady Rowena samt till Lord Byron. Annars kanske Clarence anser att det hör till det förgångna och dödar Julia för att hon kan bryta mot traditionerna, i vilket fall äventyret slutar här. Samuel eller lord Byron kan avgöra om flickan talar sanning (det kan visserligen Mischa också, men han är partisk). Nyheter om lady's död borde nå rollpersonerna efter ett par dagar, då kurirerna återvänder och rapporterar att man funnit hennes ghouls döda i ett buskage vid vägen. Av lady'n och Anan finns inga spår. Lord Byron beklagar det inträffade och för att hedra hennes minne och ge ära till det faktum att Clarence delvis avslöjat en komplot mot hans sire och Byrons childe utnämner Byron Clarence till ny vasallprins. Några dagar senare försvinner en lasombra vid lord Byrons hov mystiskt och oförklarligt. End of story.

Ett annat möjligt förlopp är att malkavianen Horace kanske får reda på det nya vittnet (han glider ju fortfarande omkring på slottet) och bestämmer sig för att tysta henne. Då hon dör har rollpersonerna inget annat val än att låta konspiratörerna vinna (ett annat möjligt slut) eller att ge sig in i snårskogen och leta efter Penelope.

Trolltyg i tomteskogen

Väl tillbaka vid stugan där Caleb mötte sitt öde kan de ge sig av efter Penelope in i snårskogen. Rollpersonerna kommer att behöva en hel del våld för att ta sig igenom de tjockt hopslingrade rötterna och undervegetationen. Efter två-tre timmars hackande och slitande kommer de igenom den värsta vegetationen och trots att stammarna står tätt är framkomligheten god. De inser att det tjocka törnetäcket fungerar som en slags mur in mot denna del av skogen. På sin väg genom snåren har de kunnat finna tygrester och levrat blod som tyder på att Penelope faktiskt kommit den här vägen. Stämningen här är viktig; rollpersonerna skall nästan känna att denna plats är mystisk och uråldrig, och att de inkräktar på dessa domäner. Månljuset silar ned genom höga stammar och en spöklik dimma virvlar kring deras fötter. De skymtar mellan stammarna frosts kimrande stenar täckta med runor inte ens Ivan känner igen. Se till *Ronja Rövardotter* för inspiration. Längre in i skogen hör de de avlägsna och vackra tonerna av en panflöjt eka diffust mellan träden. Följer de ljudet kommer de ut i en liten dunge där en skimrande sjö reflekterar nymånens sken. På andra sidan sjön, lutad mot en trästam sitter vad som verkar vara en

ung satyr, med bockben och små horn i pannan. Det är han som spelar på flöjten. Han slutar då rollpersonerna gör entré och ser på dem med ögon som avslöjar hans sanna ålder.

- Vi har besökare. Säger han till ingen särskilt, men en späd, vacker röst svarar inifrån skogen:

- Igen? Be dem ge sig av, vi vill inte ha med dem att göra...

Det är nu rollpersonerna måste övertyga de två älvorna om sina goda avsikter. Är de tillräckligt smidiga och inställsamma går den kvinnliga älvan, Snöblomster med på att låta Clarence (eftersom han ser minst motbjudande ut) träffa Penelope. Han får gå över den frusna sjön längs en stig som satyren Hames pekar ut. Efter att ha gått en liten bit på stigen möts han av en fantastiskt vacker kvinna klädd i en enkel vit särk. Hennes blonda, lockiga hår når henne till vaderna och hon ler inbjudande mot Clarence. Hon tycks omgiven av ett skimrande sken och Clarence har svårt att fokusera på henne. Hon tar hans hand och leder honom till ännu en glänta, där en gång öppnar sig in i berget. Vid ett stenbord sitter Penelope, klädd i en liknande skrud och klappar kärleksfullt en vit kanin. Också hon tycks omgiven av en särskild lyster som Clarence inte lagt märke till tidigare.

Det krävs en hel del övertalning från Clarence's sida för att få henne att överge denna vackra plats, men om han förklarar att stackars Caleb varit oskyldig, och att missdådarna kan straffas av hennes vittnesmål går hon med på att följa Clarence därifrån. Då hon går varnar Snöblomster henne för att hon inte kan komma tillbaka om hon går nu, men Penelope har gjort sitt beslut och med tårar i ögonen lämnar hon sin fristad tillsammans med rollpersonerna.

I övrigt slutar scenariot som vanligt, med den lilla skillnaden att Penelope vittnar istället för Lucy. Sedan måste hon givetvis avrättas, eftersom hon är ett bastardbarn och smittat av älvblod och deras glamour. Om någon/några av rollpersonerna motsätter sig detta får de förklara varför hon bör tillåtas att leva (det finns ganska starka argument både för och emot). Givetvis kan lorden nöja sig med att bara förvisa henne från landet, eftersom hon ändå varit till ganska stor hjälp. Givetvis måste någon följa med henne och lära henne om traditionerna och om vad det innebär att vara av Kains släkte. Om Clarence följer sitt hjärta och följer med henne blir Fernand Ribeiro vald till ny vasallprins och järneken får fri lejd i hela Avonshire. Annars blir Byron imponerad av Clarence's klarsyn och hjärtlöshet och gör honom till vasallprins istället.

Det finns med andra ord en hel del möjliga slut på det här scenariot, och inget kan väl egentligen kallas för "rätt" slut. Gillar du som spelledare inte att ha med älvor och mytiska väsen, eller om det börjar bli sent så låter du helt enkelt Lucy överleva för att vittna. Annars rekommenderar jag det andra alternativet.

4: Persongalleri

Här finns de rollpersoner som det är troligast att rollpersonerna råkar på beskrivna, kompletta med stats, bakgrund och rollspelstips.

Lady Theresa Rowena

Bakgrund

Som dödlig visade den unga Therese stort löfte i Lincoln där hennes make var en lågadlig landägare. Hon gav sig i kast med intrigerna vid hovet då hennes late och velige make Robert inte hade några ambitioner alls. Byron såg att den vackra damen kunde komma till användning, och då hon föll sjuk i Tyfus ingrep han och omfamnade henne. Hon visade sig vara en naturtalang på att styra och påverka folk, samtidigt som hennes vackra yttre dölde ett skarpt intellekt. Lorden beslöt sig efter en tids träning för att ta vara på hennes talanger, och skickade henne till Avonshire för att upprätta en maktbas där. Detta har hon gjort delvis genom byggandet av fästningen Rowen, men även genom att skaffa sig trogna allierade bland släktet i området. Medan fästningen höll på att byggas besöktes lady av en kringströvande präst. Det visade sig att han även tillhörde släktet, och han berättade för henne om Manus Nigrum och Antediluvianernas återkomst. Så gripande var denne präst att hon beslöt sig för att följa gruppens vilja och samla information om Kains släkte tills den dag då domedagen kommer. När fästningen stod färdig gjorde hon känt bland släktet att alla och envar var välkommen i hennes demesne, om de bara kungjorde sin ankomst vid slottet först. På så vis har lady under de senare åren samlat en mängd information om ett hundratal vampyrer. Denna information finns lagrad i böcker och manuskript dolda i hennes privata kammare. Hon har begåvat tre med odödlighet sedan hennes styre i Avonshire började. Den förste var hennes evigt trogne vakt och förkämpe Sir Arthur. Sedan omfamnade hon Clarence av Claiborne som gett henne både glädje och bekymmer tack vare hans vilda natur. Den sista och mest misslyckade var en handelsman vid namn Caleb. I honom såg lady de gåvor som fått henne att omfamna Clarence, men utan hans milt opålitliga sprallighet. Caleb gjorde henne dock besviken genom att bli frånvärd och grubblande efter omfamningen, inte alls entusiastisk att lära sig om de finare nyanserna hos adeln. Hans kärleksaffär med den dödliga kvinnan Penelope gör lady bekymrad, och hon har gång på gång nekat honom rätten att omfamna henne eftersom hon inte anser honom vara ansvarsfull.

Utseende

Lady klär sig sällan enligt det senaste modet, utan fördrar traditionella långa spetsbroderade klänningar i mörka färger och någon slags huvudbonad. Hon ser ut att vara i trettioårsåldern, med ett blekt, vackert ansikte inramat av lockigt brunt hår.

Uppträdande

Förråd aldrig en känsla. Att visa känslor inför andra är ett tecken på svaghet. Eventuella leenden är alltid flyktiga och stela. Tala moderligt till de som är under dig, du är äldst och förstår trots allt bäst. Kräv respekt. Du förtjänar den.

Clan: Ventrue

Sire: Lord Byron av Lincoln

Nature: Architect

Demeanor: Matriarch

Generation: 7th

Embrace: 1082 e kr

Physical: Strength 3, Dexterity 4, Stamina 3

Social: Charisma 6, Manipulation 5, Appearance 4

Mental: Perception 3, Intelligence 5, Wits 4

Talents: Acting 4, Empathy 5, Intimidation 4, Leadership 5, Subterfuge 6

Skills: Etiquette 5, Ride 2, Stealth 1

Knowledges: Academics 4, Law 4, Linguistics 3, Politics 5, Seneschal 6

Disciplines: Dominate 4, Presence 6, Fortitude 3, Auspex 1

Virtues: Conviction 5, Instinct 4, Courage 5

Road: Chivalry 8

Willpower: 6

Åsikter om andra SLP

Arthur: *Plats! Fot! Rulla runt! Alltid lika trogen.*

Miles: *Han har talang, men någon mästardiktare är han inte. Men ge honom ett århundrade eller så...*

Samuel: *En mycket vis och rådig man. Jag litar helt och fullt på honom.*

Byron: *Min furste. Hans ord är min lag, jag är skyldig honom allt.*

Anan: *En god samtalspartner och trevlig bekantskap. Synd att hans tvivelaktiga ursprung hindrar mig från att ge honom en uppsatt post på slottet.*

Caleb: *Hur kunde det bli så fel? Jag måste försöka göra det bästa av situationen...*

Åsikter om Rollpersonerna

Clarence: *Jag trodde att hans sjuka fascination för kvinnor skulle mildras med hans omfamning, men det blev bara värre. Jag har inte full kontroll över honom. Men han är otroligt charmerande måste jag medge...*

Maria: *Jag ser henne nästan som en syster. Hon är så lik den kvinna jag en gång var. Det är därför jag inte litar på henne över huvud taget.*

Mischa: *Jag har inte riktigt fått något grepp om Wallace's lilla vän, men han verkar harmlös. Han verkar komma bra överens med Cedrics son Julius.*

Wallace: *Alltid lika god och nobel. Om han inte vore Brujah skulle jag genast ge honom en uppsatt post i min tjänst. Tyvärr litar inte Byron på deras klan, och jag vill inte förarga honom ytterligare.*

Ivan: *Hmm... Man vet aldrig var man har den mannen. Det känns som om han vet allt som pågår här på slottet, och är mycket road över det. Men de gånger då han inte är alltför förvirrad förvånas jag av hans klarsynhet.*

Sir Arthur av Rowen

Bakgrund

Omfamnad enbart för sin skicklighet i strid är det inte så konstigt att Arthur kom att totalt sakna initiativförmåga då lady Rowena förvridit hans arma sinnen. Redan som dödlig svor han sin klinga till henne, och eftersom hon behövde en pålitlig krigare föll det sig naturligt att omfamna honom. Han är allt som Clarence inte är; lojal, pålitlig och en god krigare. Hans kärlek till lady Rowen har inte svalnat märkbart under de tjugo år han tillhört släktet. Han ger inte särskilt mycket för de övriga vampyrerna på slottet, förutom Wallace, som verkar vara en god krigare. Han betraktar Clarence som en stropp och Caleb bryr han sig knappt om.

Utseende

Arthur är en jätte. Med sina dryga två meter över marken är det svårt att undgå att se denna koloss. Snarare än att vara född av en kvinna ser det ut som någon konstnär med en förkärlek för svällande muskler mejslat ut denne herre ur ett stenblock. Ett stiligt skägg pryder hans väderbitna anlete (Peter Steele med skägg). Han klär sig i praktiskt snygga kläder med mycket nit- och ringläder. Ett mäktigt slagsvärd hänger ständigt från höften.

Upptredande

Ära är allting. Lady Rowen måste skyddas till varje pris. Tala sällan, om du inte tilltalas. Du inser att du inte är särskilt klipsk, men det finns ingen anledning att låta de andra inse det. "Yes mylady" är en av de få fraser du använder till vardags.

Clan: Ventrue

Sire: Lady Therese Rowena

Nature: Defender

Demeanor: Defender

Generation: 8th

Embrace: 1177 e kr

Physical: Strength 5, Dexterity 4, Stamina 5

Social: Charisma 2, Manipulation 2, Appearance 3

Mental: Perception 3, Intelligence 2, Wits 2

Talents: Alertness 4, Brawl 5, Dodge 3, Intimidation 4, Leadership 2,

Skills: Animal Ken 2, Archery 3, Etiquette 1, Melee 4, Ride 4, Survival 2

Knowledges: Academics 1, Investigation 2, Law 1, Medicine 1

Disciplines: Dominate 2, Presence 2, Fortitude 3

Virtues: Conviction 5, Instinct 3, Courage 5

Road: Chivalry 8

Willpower: 5

Åsikter om andra SLP

Lady Rowena: *Yes Mylady!*

Miles: *Diktartrams och poesi! En sann fjolla.*

Samuel: *De döda borde lämnas i fred. Det han gör är förkastligt.*

Byron: *En mycket vis och mäktig man.*

Anan: *En god kamrat. Synd att han är en klanlös bastard.*

Caleb: *res på dig. Stå som en karl! Du är en skam*

för familjen!

Åsikter om Rollpersonerna

Clarence: *Vad lady Rowen ser i den kvinnan är bortom mig...*

Maria: *Hon är Lasombra. Det räcker för att jag inte skall lita på henne.*

Mischa: *Gullig liten krabat. Stackars krake, att tvingas leva i ett barns kropp...*

Wallace: *En fallen krigare. Hans omtanke om dödliga är hans svaghet, och kommer att bli hans fall...*

Ivan: *Inte närmre än en svärds längd...*

Miles av Merrywick

Bakgrund

Miles av Merrywick hade aldrig några anspråk på livet. Han växte upp som enda barnet till en förmögen handelsman och saknade inte mycket i sin ungdom. Redan då han gick i kyrkans skola och lärde sig läsa och skriva blev han fascinerad av språk. Han reste till London och studerade latin och franska under Michael Plantagnet, en fransk diktare och poet. Men kunskap om språk var inte allt den unge Miles fick av sin läromästare. Michael såg i den unge eleven en potentiell mästareförfattare och ordkonstnär, och omfamnade honom som sin lärjunge. Allt kunde varit lyckligt, men Michael hade plockat upp en smula perverterade födovanoer under sin tid i Paris, något som stadens styrande inte såg på med blida ögon. Då en av hans orgier urartade och slutade med två unga kvinnors död var Mithras (Londons furste) tvungen att agera. Mithras satte ett avskräckande exempel för andra vampyrer i London med Michaels död. Miles var välkommen att stanna, men var chockad av Michaels död, då han inte känt till sin sires perversion. Han flyttade tillbaka till sin födelseort för att finna att alla hans gamla vänner var döda, och inte mycket var sig likt. Han gladdes åt Lady Rowenas gästfrihet och sällskap. Han har nu bott på slottet i tre år, och inte riktigt kommit sig för att skaffa egen bostad. Men han ska, så fort han skaffat sig ett namn...

Utseende

Miles ogillar egentligen adelns överdådiga livsstil och attityd. Han verkar vara i tjugofemårsåldern. Han klär sig i enkla men välsyddade kläder och spenderar nästan all sin tid på slottet med näsan i något gammalt manuskript han kommit över, eller idogt plitandes på någon av sina diktsamlingar. Hans bruna kalufs är fortfarande frusen i den föga passande pottfrisyr han alltid burit. Det får honom att se en smula valpig ut.

Upptredande

Ofta förlorad i dina egna tankar. Tappar ibland koncentrationen och stirrar frånvarande ut i intet. Blir sällan arg men klarar inte stress särskilt bra. Inte direkt en auktoritär herre.

Clan: Toreador

Sire: Michael Plantagnet

Nature: Artist

Demeanor: Youth

Generation: 10th

Embrace: 1125 e kr

Physical: Strength 2, Dexterity 2, Stamina 2

Social: Charisma 3, Manipulation 2, Appearance 2

Mental: Perception 4, Intelligence 3, Wits 2

Talents: Alertness 1, Dodge 1, Empathy 2

Skills: Poetry 3, Etiquette 2, Music 2,

Knowledges: Academics 3, Linguistics 3, Politics 1

Disciplines: Auspex 1, Presence 1, Celerity 1

Virtues: Conscience 4, Self-Control 4, Courage 3

Road: Heaven 8

Willpower: 3

Åsikter om andra SLP

Lady Rowena: *Charmerande. Fullkomligt charmerande. Om min blygsamma förmåga tillät skulle jag tillägna henne en dikt.*

Arthur: *Vakthund. Hans förakt för konst är lika avskyvärd som hans brist på intelligens.*

Samuel: *Jag har hört hemska saker om den mannen...*

Byron: *Furstens ord är lag. Så enkelt är det.*

Anan: *Den ende som verkligen verkar uppskatta min konst. Speciellt de med religiöst motiv. Han fann min "Frälsaren" omåttligt lustig. Jag kanske borde berätta att det inte var en satir...*

Caleb: *En god kamrat. Jag tror att vi förstår varandras smärta väl.*

Åsikter om Rollpersonerna

Clarence: *Kött ruttar men konst lever för evigt. Horbock!*

Maria: *En mycket trevlig kvinna, om än något hemlighetsfull. Jag undrar vad hon döljer...*

Mischa: *En mycket underlig ung man. Hans närvaro gör mig nervös...*

Wallace: *Hans förakt för kyrkan är bortom min fattning. Att lady Rowena tillåter honom att bo på slottet!*

Ivan: *Han är konstig. Jag försöker ha så lite med honom att göra som möjligt. Annars kanske man blir smittad av något.*

Järneken

Järneken består givetvis av fler individer är Horace och Anan, men bara dessa två är viktiga för scenariot. Förutom dessa finns även två andra Baali av mindre kaliber än Anan, samt ett tiotal dödliga och en handfull ghouls.

Anan den Klanlöse

Bakgrund

Uppfostrad i York av fanatiskt religiösa föräldrar fick han tidigt lära sig vad som väntade om man inte spelade efter de regler som en sträng religion fordrade. Det gick sällan kvällar då han lade sig utan värk av sin faders spö. När de båda dog av lunginflammation då han var femton insåg han den stora bluffen med kyrkan. Han försökte dela med sig av sin nyvunna insikt till sina medmänniskor, men möttes av smålek, misshandel och utfrysning från alla han kom i kontakt med. Han flydde från York, och i fem år prövade han sin lycka ute i England, men alla behandlade honom lika illa var han än vände sig. Alla utom en... En herre vid namn Lucius bjöd in honom i sin stuga i skogen. Han gav honom mat och lyssnade på hans historia. Sedan berättade han om sin tro. Tron på Lucifer, den fallna ängeln. Fem år senare lämnade Anan sin läromästares tömda (och säkert ganska stolta) lik och begav sig av ut i natten. Efter några långa år som kringströvande orosstiftare slog han sig ned i trakterna kring Lincoln och började ”rekrytera” följeslagare till sin kult. De har legat lågt tills för tre år sedan, då de inledde samarbete med den svekfulle lasombran Fernand Ribeiro. Sedan dess har han och Horace infiltrerat fästningen Rowen. Han har vunnit invånarnas förtroende trots att han uppgett sig vara klanlös. Snart kommer allt hans tålmod att ge utdelning.

Utseende

Anan ser ut att vara en kraftig herre i tjugoårsåldern, med ett prydligt bockskägg. Hans huvud är helt rakat, och de mörka ögonen tycks fylld av ett inre lugn. Han klär sig som en soldat, alltid strikt och prydligt. Man misstänker att han har någon slags militär bakgrund, men han talar helst inte om sitt förflutna (risken för avslöjande är mindre).

Upptädande

Alltid lugn, vänlig och hjälpsam. Lyssnar gärna på andras problem och ger goda råd. Ställ upp till hundra procent när brottet begåtts. Ge lady Rowena allt stöd hon kan tänkas behöva. Du vet trots allt att hennes dagar är räknade...

Clan: Baali

Sire: Lucien

Nature: Beast

Demeanor: Caretaker

Generation: 7th

Embrace: 1112 e kr

Physical: Strength 3, Dexterity 4, Stamina 3

Social: Charisma 5, Manipulation 6, Appearance 3

Mental: Perception 4, Intelligence 5, Wits 4

Talents: Acting 5, Alertness 3, Athletics 2, Brawl 4, Dodge 3, Empathy 6, Intimidation 4, Larceny 3, Leadership 4, Subterfuge 5

Skills: Etiquette 2, Melee 3, Stealth 4

Knowledges: Academics 1, Investigation 3, Linguistics 2, Occult 4, Politics 2

Disciplines: Daimoinon 4, Obfuscate 2, Dominate 3, Presence 2

Virtues: Conviction 5, Self-Control 5, Courage 5

Road: Devil 9

Willpower: 7

Åsikter om andra SLP

Lady Rowena: *Jag kan knappt vänta på att se förvåningen i hennes ansikte då jag dricker henne torr...*

Arthur: *Du är ingen match för mig.*

Miles: *Hans tro på Gud ger mig kväljningar. Jag ska visa honom vem som bestämmer över hans öde...*

Samuel: *Måste akta mig med honom. Han kan avslöja allt.*

Byron: *En värdig motståndare.*

Horace: *Så härligt undergiven. Mitt största fynd!*

Caleb: *Du ska få din lilla kvinna min vän. Vi är det bästa som någonsin hänt dig...*

Åsikter om Rollpersonerna

Clarence: *Den depraverade ynkryggen blir inga problem. Han hjälper oss utan att veta om det.*

Maria: *Hon tror hon känner mörkret. Hon skall bli varse det samma mörkret...*

Mischa: *Inte värd att bekymra sig om.*

Wallace: *Han är på god väg. Om ett par år kanske han är mottaglig. Han skulle bli en fenomenal allierad...*

Ivan: *Det känns som om han vet alldeles för mycket. Det är nog bara inbillning...*

Horace, "the castle ghost"**Bakgrund**

Förvillad och rädd vaknade Horace naken upp i ett gård strax utanför den lilla byn Witherford inte långt ifrån den skotska gränsen. Runt honom i huset fanns blod och döda människor. Människor han kände igen men inte kunde placera. Han visste inte ens vem han själv var, eller hur han hamnat där. Skräckslagen lämnade han gården och flydde ut i natten. Endast instinkt fick honom att söka skydd undan gryningen i en gödselstack. Vid kvällningen vaknade han, förtärd av en omätlig hunger, som drev honom till att ta sig in i en närliggande gård och i raseri döda alla därinne. Stärkt av deras blod tänkte han över sin situation. Trots att han inte mindes mycket från sitt tidigare liv fanns vissa minnesbilder kvar. Han insåg vad han blivit, och insåg att han måste vara sänd av djävulen, ty han kände ingen sorg över det han hade gjort. Han lämnade England och reste till Europa med en trupp ghouls han "funnit" i karantäner och på leprahospital. Efter att ha etablerat ett par mindre sekter i Frankrike och Böhmen reste han tillbaka till England eftersom han kände att hans egentliga uppgift låg där. Där träffade han Anan, och såg i denne stor potential. Han lyssnade på diabolistens planer och insåg att han var en värdig ledare. Under de tre senaste åren har Horace smugit runt i Avonshire och fästningen Rowen och spionerat och samlat fakta om dess invånare. Framför allt har han fokuserat sig på Caleb och Penelopes romans, och det är hans plan som snart skall sättas i verket. Om sekten verkligen får fri lejd i Avonshire kommer Lucifer att bli mycket nöjd...

Utseende

Horace är för det mesta inte synlig; att vara obfuserad i tre dryga år har satt sina spår, och han vet knappt längre hur han egentligen ser ut. Om man genomsådar hans mask ser man dock en orakad, skabbig man i tjugofemårsåldern med nervösa, stirrande ögon. Han klär sig alltid i matt svarta, åtsittande läderkläder.

Uppträdande

Han talar inte mycket, eftersom han vant sig vid att hålla tyst under sitt uppdrag. När han väl talar är det lågmält med en perfekt artikulering. Rollpersonerna kommer antagligen aldrig att träffa honom personligen.

Clan: Malkavian (misstänker han)

Sire: ?

Nature: "Crusader"

Demeanor: Servant

Generation: 8th

Embrace: 1105 e kr

Psysical: Strengh 3, Dexterity 4, Stamina 3

Social: Charisma 2, Manipulation 4, Appearance 3

Mental: Perception 5, Intelligence 4, Wits 5

Talents: Acting 5, Alertness 5, Athletics 2, Dodge 2, Empathy 4, Larceny 5, Leadership 2, Subterfuge 4

Skills: Melee 3, Stealth 5, Survival 3

Knowledges: Academics 1, Investigation 4, Linguistics 3, Occult 3, Politics 1

Disciplines: Daimoinon 2, Obfuscate 5, Auspex 2, Dementation 4

Virtues: Conviction 5, Self-Control 4, Courage 3

Road: Devil 8

Willpower: 5

Åsikter om andra SLP

Lady Rowena: *Slyna! Stampa! Min mästare skall visa dig vad smärta är!*

Arthur: *He, he, he. Vad ska du göra när din lilla husbonde dör?*

Miles: *Så pinsamt ointressant.*

Samuel: *Så vis och ändå så blind.*

Byron: *Vi ska alla den vägen vandra...*

Anan: *Min herre, om du bara visste vad vi kan göra tillsammans...*

Caleb: *Åh Penelope! Kom i min famn... Stackars lilla kräk.*

Åsikter om Rollpersonerna

Clarence: *Sådant lidande är nästan vackert. Du kan bli ännu vackrare...*

Maria: *Jag älskar när hon smyger runt och spionerar på folk. Det påminner mig om någon...*

Mischa: *Hmm...*

Wallace: *Måste se upp med den här. Han är snabb och slår jättehårt...*

Ivan: *Jag är den ende som ser dig smyga omkring. Så ironiskt...*

Samuel Ares

Bakgrund

Redan som ung student i Rom var den unge Samuel fascinerad av döden. Han insåg tidigt att för att lära sig mer om livet så måste man studera de döda. Han och två medstudenter gjorde nattliga räder på kyrkogårdar och dissekerade liken i stadens nätverk av katakomber. Under en utflykt i en fattiggrav blev de ertappade av en dödgrävare och flydde med hjärtat i halsgropen. Några kvällar senare sökte denne dödgrävare till Samuels stora förskräckelse upp den unge studenten i hans hem och ställde frågan "Vill du veta mer om döden? Jag kan lära dig mer än du någonsin kunnat ana..." fascinerad av denna man accepterade Samuel, och snart hade han lämnat sitt dödliga liv bakom sig. Med Roms degeneration i händerna på korrumperade Ventrue och Lasombra flyttade Samuel ut i världen för att ska kunskap. Efter att ha sökt vitt och brett och samlat på sig kunskap inte många kan mäta sig med kände han att han var otroligt trött. Han ville slå sig till ro och kanske skriva en bok om sina erfarenheter. Han hade träffat lord Byron i Prag på en av hans resor dit, och där berättade Byron om sina högtflygande planer för England. Då han mindes dessa ord beslöt han ta sig England för att se hur hans vän lyckats. Lincoln visade sig vara precis vad Samuel sökt, då han kunde slå sig till ro i sällskap med gamla vänner och arbeta på sin bok och vila lite. Han fattade tycke för lady Therese Rowena, Byrons andra childe, och accepterade Byrons förfrågan om att bli hennes mentor. Nu finner han sig i den mildt tvivelaktiga positionen att hjälpa lady styra sitt demesne, och han gillar inte att inkräkta på hennes territorium. Men Byron är furste...

Utseende

Han blev inte omfamnad förrän Tyfus hotade att ta hans liv då han hunnit fylla femtio, och har en skada i vänster ben som hans sire aldrig ordnade till. Han ser ut som en skinn torr och skallig gammal gubbe som haltar sig fram på sin ornerade kapp och väser hest när han talar, men de som känner honom vet att det är mycket charad. Han klär sig helst i mörka, vida kläder.

Upptädande

Tilltala alla med epitetet "unge man" eller "unga dam" trots deras ålder. Du är säkert äldre än dom hur som helst. I varje fall ser du äldre ut. Tala långsamt och tydligt, trots allt så jaktar alla alldeles för mycket hela tiden. Rossla och väs lite när du talar, mest av gammal vana.

Clan: Cappadocian

Sire: Marcus the cripple

Nature: Caretaker

Demeanor: Mentor

Generation: 7th

Embrace: 908 e kr

Physical: Strength 2, Dexterity 1, Stamina 4

Social: Charisma 3, Manipulation 3, Appearance 2

Mental: Perception 4, Intelligence 6, Wits 5

Talents: Empathy 4, Leadership 1, Subterfuge 4

Skills: Etiquette 2, Herbalism 3

Knowledges: Academics 5, Investigation 5, Linguistics 4, Medicine 5, Occult 4, Politics 2, Science 4

Disciplines: Mortis 5, Fortitude 4, Auspex 3, Obteneration

Virtues: Conviction 4, Self-Control 5, Courage 3

Road: Humanity 7

Willpower: 5

Åsikter om andra SLP

Lady Rowena: *En så trevlig och belevad kvinna. Jag hoppas att hon klarar sig ur denna knipa.*

Arthur: *Hans omtanke om lady är värmande.*

Miles: *Jag kan inte säga att jag känner honom särskilt bra.*

Byron: *En god vän, om än något uppslukat av tron på sin egen storhet.*

Anan: *Han verkar vara en trevlig prick.*

Caleb: *Det hade jag faktiskt inte väntat mig av Rowenas childe. Jag är djupt chockad.*

Åsikter om Rollpersonerna

Clarence: *Från vad jag hört verkar han vara en riktig charmör. Jag tror lady tycker bättre om honom än vad hon visar*

Maria: *Åh! God kväll unga dam. Jag såg inte när ni kom in...*

Mischa: *Tragiskt. Mycket tragiskt...*

Wallace: *Han verkar vara en ärlig karl.*

Ivan: *Det är alltid trevligt att träffa en forskarkollega. Vad studerade ni nu igen? Ah, jag tror jag förstår...*

Övriga SLP

Karaktärer som inte har sådan del i handlingen att stats är ett krav. Skulle rollpersonerna vilja ge sig på lord Byron får du improvisera.

Lord Byron

Fursten i Lincoln är en mycket mäktig Ventrue som har knallat omkring sedan vikingatiden, och kommer endast att figurera i detta äventyr som en dunkel maktfaktor vid horisonten. Om äventyret tar en sådan vändning att rollpersonerna träffar honom personligen se till att de verkligen förstår vilket intryck han gör på dem. Han är besviken på lady och inser att han kanske måste statuera exempel med henne. Det gör honom en smula deprimerad, och han är således inte på gott humör under scenariot. Fröken Lucys död gör honom så arg att han förvisar lady från området för evigt. Han skickar cappadocianen Samuel till lady för att hjälpa henne i den mån han kan, och för att genomföra hans befallningar på plats.

Utseende

En kraftig man i femtioårsåldern med ett mäktigt helskägg och en mullrande barytonstämma. Han tar emot besökare i sin audienssal djupt under hans fästning i Lincoln. Två helrustade ghouls finns ständigt vid hans sida. Han klär sig oftast i rikt utsmyckade skinn- och läderkläder.

Uppträdande

Du är härskaren här. Det måste alla förstå. Om någon inte knäböjer och visar respekt skall han tvingas till det. Du tål inte att bli avbruten; sådan uppstudsighet måste straffas! Endast om folk visar respekt tänker du dela med dig av din visdom till dem.

Clan: Ventrue

Sire: Emrik the elder

Nature: Tyrant

Demeanor: Tyrant

Generation: 6th

Embrace: 854 e kr

Fröken Lucy

En mycket glad ung kvinna i tjugoårsåldern. Hennes ärliga sätt och uppsluppenhet har gjort att Byron fattat tycke för henne; han gillar hennes tåga. Hon är en blond skönhet och går alltid klädd enligt senaste modet. Hon dödas av Horace på festen, så ytterligare information är onödig.

Penelope Taylor

Lockigt eldrött hår och gröna ögon som lyser av glädje. Den unga Penelope är en skönhet, och hennes trevliga sätt får de flesta att fatta tycke för henne direkt. Hon var romantiskt involverad med Clarence för några år sedan, men han lämnade henne utan att säga ett ord, något som gjorde henne förkrossad. Men efter att hon kommit över Clarence steg en annan man in i hennes liv. Caleb, den blyge unge mannen som alltid var lika trevlig och romantisk. Deras romans står till stora delar beskriven i scenariot, så den kommer inte att tas upp mer här. Efter att Caleb omfamnat henne och försökt döda henne kommer hon att ty sig till Clarence, om han nu hämtar henne.

Caleb av Avonshire

Sedan lady Rowena omfamnade honom av någon underlig anledning; han var en enkel handelsman utan några egentliga ambitioner, har Calebs liv varit ganska deprimerande (lady var under påverkan från både Ivan och Horace att göra något oföretsett/idiotiskt. Han spenderar nästan all sin tid på sin kammare och lider av sin existens. Sedan han träffade Penelope har hans tillvaro ljusnat lite, men han tror ändå att han är dömd. Detta tar sig utlopp i hans självmordsbenägenhet i stugan.